

[Kirkeministeren.]

forordning, der taler om, at man skal påse, at børn ikke får upassende navne. Der har i årenes løb udviklet sig den praksis, at man skrider ind, hvis et navn skønnes at blive til skade for barnet. Der er en nøje kontakt i dette arbejde mellem kirkeministeriet og justitsministeriet, der har den egentlige myndighed i navnesager. Der har i det sidste års tid været en del sager, der har været genstand for megen debat. Jeg indrømmer uden videre, at der måske her er taget for nidkært på opgaven. Forklaringen er den, at der ofte kommer mange mærkelige indfald, og så kan det jo også være, at man tager for nidkært på navne, der ikke har noget mærkeligt ved sig. Må jeg nævne bare et par eksempler på pigenavne. Et pigenavn som Wivivienna lyder lidt mærkeligt, det er et, man skal tage tilløb til, og jeg kan nævne et pigenavn som Nevado eller som Pipin. Pipin er navnet på flere franske herskere af karolingerslægten. Af drenge-navne kan jeg nævne Ciiwi, det er navnet på en kendt skosværte og på en australsk struds. Et andet navn er Danny Monterey. Da man spurgte nærmere ud, fik man den forklaring, at det skulle være en dansk Montgomery. Så var det iøvrigt med tilnavnet Petersen.

Det er hensynet til den slags navne, som unægtelig kan bremse ønsket om en fuldstændig fri bane. Forældrenes ret til fri navngivning er en side af problemet, men en anden side er hensynet til børnene. Vi oplever ikke sjældent i ministeriet henvendelser fra folk, der er dybt ulykkelige over navne, de har fået tildelt af forældrene. Det er undertiden mærkelige, ofte øjeblikkestemte indfald, forældrene får med hensyn til denne navngivning. Vi er i kirkeministeriet klar over, at man i denne sag må handle så smidigt som muligt, og jeg tør sige, at der netop på baggrund af de seneste begivenheder er indført en smidigere og lempeligere linie.

Justitsministeriet og kirkeministeriet er blevet enige om at søge råd hos de sagkyndige. Der er nedsat et personnavneudvalg, der tæller tre personligheder, som man utvivlsomt vil anerkende, professorerne Brøndum-Nielsen og Bodelsen og kontorchef, magister Gunnar Knudsen, som begge ministerier rådspørger. Jeg tror, man kan sige, at højere sagkundskab, bedre rådgivere kan vi sikkert vanskeligt få. Vi har mellem kirkeministeriet og dette personnavneudvalg haft en drøftelse og er som hovedlinie blevet enige om at ville tage hensyn til nyskabte navne, når de blot lyder nogenlunde skikke-

lige. Vi vil acceptere udenlandske navne hentede fra det, vi kan kalde vor kulturkreds, fra hele den vestlige kulturkreds, medens man må tage nogen anstand og bruge skønnet, når man kommer med f. eks. helt eksotiske navne. Med hensyn til kælenavne, som også er ret almindelige, må man tage et fornuftigt skøn. Vi må afbalancere hensynet til forældrenes ønsker og til deres ret med hensynet til at værne børnene.

Jeg håber, at denne større smidighed administrativt, denne sagkyndige rådgivning, vi nu har fået, og forhåbentlig forståelse fra forældrenes side i forening vil give rigtige resultater og skabe ro om sagen.

Det ærede medlem hr. Kristian Nygaard udtalte ønsket om en udstykning af den sønderjyske præstegaardsjord. Jeg minder om, at det er bebudet i programtalen, og kan sige, at jeg formener, forslag snart vil fremkomme. Jeg deler med det ærede medlem ønsket om, at man må kunne få en løsning på dette problem, der så længe har trængt sig på.

Det ærede medlem hr. Eyald Christensen rejste problemet om særlige hospitalspræster og gik varmt ind for en fastere og betydeligt udvidet ordning. Han citerede et stort arbejde, som pastor Baunbæk har udført om dette spørgsmål, et dygtigt og interessant arbejde. Der er her i landet gjort betydeligt for en klarlægning af problemet. Også dette peger pastor Baunbæk i sin redegørelse på, men han synes at gå ud fra den urigtige antagelse, at præstebetjeningen bortset fra de tilfælde, hvor der er særligt honorar for den betjenende præst, beror på en rent frivillig ordning. Dette er ikke rigtigt. Sognets præst eller præster har pligt til at betjene også sygehuse på forsvarlig måde, når der ikke gives nærmere regler. Det er altså præstens eget ansvar, hvorledes man forholder sig f. eks. med betjeningen af alderdomshjem og lignende institutioner. Der er her i landet kun ansat præster ved Righospitalet, De gamles By, Skt. Lukas Stiftelsen og Diakonissestiftelsen. Ved 14 pct. af de danske sygehuse gives der et honorar, der udredes af hospitalet. I nogle andre tilfælde betales der mindre honorarer.

Pastor Baunbæk efterlyste det særlige samarbejde med lægerne, og det er let forståeligt, for det er temmelig afgørende, og her kan det ligge yderst forskelligt, og det forhold vil det under alle omstændigheder være vanskeligt at gribe ind overfor. Pastor Baunbæk foreslår nedsat en kommission, som han helst ser nedsat på statens foranledning. Jeg vil mene, det er lidt stærkt at